

TROMPETGESCHAL BIJ JERICHO

GERARD DE VILLIERS

TROMPETGESCHAL BIJ JERICHO

GERARD DE VILLIERS

Trompetgeschal bij Jericho

Malko was net aan tafel gaan zitten toen de vrouw in de tsjador opstond. In de spiegel ving hij haar blik op: donker en wreed. Hij zag haar verder lopen richting de deur, maar plotseling greep ze met haar hand onder haar gewaad... en haalde ze een dolk tevoorschijn met een lemmet van wel veertig centimeter lang! Ze draaide zich om en hief haar hand met de dolk hoog op, klaar om Malko in de rug te steken...

Oorspronkelijke titel

Les Trompettes de Jéricho

© 1994 Éditions Gérard de Villiers,
Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1996 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

ISBN 9789044968156

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gérard de Villiers

Trompetgeschal bij Jericho

A.W. Bruna Fictie

I

In het licht van de koplampen dook een enorme rat op, die de Salah el Din schuin overstak. Zijn staart stak recht naar achteren en zijn pootjes raakten nauwelijks de grond. Hij werd achtervolgd door een broodmagere kat, die hem zonder geluid te maken, besprong. Net toen hij uit de lichtstraal verdween, kreeg de kat hem te pakken, voordat hij in een berg afval kon wegkruipen.

De schelle kreet van de rat deed de trommelvliezen van Herbert Boss onaangenaam trillen. De ramen van de

groene Fiat konden allang niet meer dicht en de geluiden en stank van de straat drongen de auto binnen, samen met de verstikkende, stoffige augustushitte. Herbert Boss vroeg zich af hoe de negenhonderdduizend bewoners van de Gazastrook, voor het grootste deel mensen die Israël uit waren gezet, het in hun kokend hete, betonnen kubussen uithielden. Dag en nacht leefden ze in de stank van de smeulende bergen afval die rond de huizen lagen. De Gazastrook lag in het uiterste zuiden van Israël, ingeklemd tussen de Egyptische grens, de zee en het prikkeldraad dat het gebied van driehonderdzestig vierkante kilometer van

de staat Israël afscheidde. Het deed sterk aan een getto denken. Hermetisch afgesloten door het Israëliësche leger, woonden negenhonderdduizend Palestijnen er onder erbarmelijke omstandigheden. Ze leefden zo goed en zo kwaad als het ging van de internationale hulp. Het was het grootste vluchtelingenkamp van de wereld.

Wafiek, de chauffeur van de Fiat 127, grinnikte cynisch om de dood van de rat. 'Zie je, beste vriend, iedereen in Gaza vindt iets te eten. Zelfs de katten.'

Ze reden hobbelend over zandpaden door de wijk Rimal, bij het centrum van de stad Gaza vandaan, de grootste agglomeratie

van de gelijknamige strook land.

Dicht bij de zee zag Rimal er redelijk knus uit. Je zag er de daken van enkele grote villa's, die achter hogen muren verborgen lagen. Dat stak schril af tegen de braak liggende terreinen en de lelijke kleine vierkante hokjes langs de stoeploze straten, die haaks op elkaar stonden. Als in een Amerikaanse stad. In dit gebied kostte de grond zesduizend dollar per hectare. Alles was er opgekocht door geduldige speculanten.

Wafiek sloeg rechtsaf een weg vol met kuilen in. Het wegdek bestond uit zand en keien, afgewisseld door enorme bergen afval. Zelfs in Rimal was er geen enkele

infrastructuur. Links verscheen een hoog hek van prikkeldraad, met een wachttoren. Een van de talloze steunpunten vanwaar uit de Tsahal, het Israëlische leger, patrouilleerde door de Gazastrook, waarin het regelmatig tot ongeregelheden tegen de Israëlische troepen kwam.

Plotseling ging er op de wachttoren een enorm zoeklicht aan, dat Wafiek verblindde. Hij vloekte tussen zijn tanden.

'Fucking Schlomo's!'

Het licht volgde de auto toen ze langs het kamp reden. De Israëliërs waren uiterst wantrouwig en zodra de nacht gevallen was, zo rond acht uur 's avonds, gold er tot vier uur 's morgens een

uitgaansverbod, zodat de straten leeg waren.

Wafiek was weer tot rust gekomen.

Herbert Boss nam hem vanuit zijn ooghoek op. Officieel was de Palestijn journalist en diende hij als gids voor de afgevaardigden die in de Gazastrook kwamen werken, regelde hij afspraken voor hen en reed hij hen in zijn oude Fiat rond. In Gaza waren de gele nummerborden van de Israëliische auto's taboe. Een dergelijke auto zou in het gunstigste geval met stenen worden bekogeld. Je moest je voortbewegen in een auto met het witte nummerbord van de Gazastrook.

Maar dat was niet alles wat Wafiek deed. Hij was een actief, militant lid van El Fatah, de gewapende tak van de PLO, en werkte tevens als informant en tussenpersoon voor de CIA om geheime ontmoetingen te regelen. De telefoonlijnen werden allemaal door de Shin Beth, de Israëlische binnenlandse inlichtingendienst, afgeluisterd. Daarom was het beter om voor belangrijke zaken niet te bellen, maar elkaar persoonlijk op te zoeken.

De verschillende uitgangen van de Gazastrook werden streng door de Israëliërs bewaakt, en het was voor politieke activisten beslist onmogelijk om

Israël binnen te komen. Tenzij ze het clandestien probeerden, wat enorme risico's met zich meebracht. Vandaar het belang van Wafiek.

Hij had de afspraak gemaakt met de man die Herbert Boss nu zou ontmoeten. Het was een lid van de 'Haviken', een clandestiene tak van de PLO die zeer actief aan de Intifada meedeed, betrokken was bij aanslagen tegen het Israëlische leger en gespecialiseerd was in de uitschakeling van verraders, informanten van de IDF – de Israëlische defensie – of de Shin Beth. In het gunstigste geval kwamen verraders er met een schot in het hoofd vanaf, maar als er tijd genoeg was, sneden ze hen de

tong uit, om hen daarna de keel door te snijden.

De spionnen namen deze risico's voor een handvol sjekels en enkele voordelen in natura, zoals een pas of een draagbare telefoon... Sommigen wisten aan de wraak van de Haviken te ontsnappen door, zodra ze merkten dat ze verdacht werden, naar een dorpje in het zuiden van de Gazastrook te vluchten, Dehinieh, dat door het Israëlische leger werd beschermd. Deze collaborateurs leefden er in doodsangst, zonder zich veel illusies te maken over hun toekomst, wanneer de Israëliërs zouden vertrekken. Vorige week hadden de Haviken er een geïdentificeerd.

Ze waren erin geslaagd hem uit Dehinieh naar buiten te sleuren, om hem later, op de rug van een ezel gebonden, terug te laten gaan, gecastreerd... Voordat hij de eerste huizen had bereikt, was hij al doodgebloed.

De Fiat 127 reed een donkere straat in en Herbert Boss legde automatisch zijn hand op de Beretta .92, die hij in een holster aan zijn riem droeg, onder zijn overhemd. De man die hij zou ontmoeten, werd niet alleen door de Shin Beth gezocht, maar ook door twee Palestijnse verzetsorganisaties: de Hamas, de fundamentalistische beweging, en de Jihad, die nog radicaler was.

De spanning van de Amerikaan zakte toen de Fiat 127 de Omar al Muftar inreed, een brede straat die de stad Gaza van oost naar west doorsneed. Er was weinig verkeer en er waren geen verkeerslichten. De winkels waren gesloten; die gingen alleen 's morgens open.

Wafiek keek Herbert Boss met een bemoedigende glimlach aan. 'We zijn er bijna.'

De Amerikaan vond hem met zijn kleine, ronde bril met het ijzeren montuur vaag op Trotzki lijken...

Wafiek had vlak voorbij de controlepost Eresh, aan de rand van de Gazastrook, langs de weg naar Asjkelon op hem staan

wachten. Het Israëlische leger hield er streng al het binnengaande en vertrekkende verkeer in de gaten. Om er langs te mogen, moest je je als officieel journalist kunnen identificeren, lid zijn van een internationale organisatie of diplomaat zijn. Toeristen en andere buitenlanders werden niet toegelaten. En de Israëliërs voelden zelf niet de minste aandrang om de streek binnen te gaan... Herbert Boss, officieel afgezant van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, belast met de opdracht om persoonlijk de Israëlische kolonies in de bezette gebieden te controleren, mocht gaan en staan waar hij wilde, overal waar joodse

nederzettingen waren. In Gaza waren er bijna vierduizend, verdeeld over negentien plantages.

Herbert Boss had Wafiek aan de andere kant van de controlepost aan het nummer van zijn Fiat 127 herkend. Voor de controlepost voor het uitgaande verkeer had een lange rij auto's gestaan. Om Israël binnen te komen, moesten de bewoners van de Gazastrook een magneetkaart hebben, die door de bezettingsmacht werd verstrekt en elk jaar moest worden vernieuwd, en een pas waarop stond vermeld waarheen men zich in Israël mocht begeven. Aangezien deze documenten heel moeilijk te krijgen

waren, werden de bezitters van dergelijke papieren eigenlijk al bij voorbaat als potentiële verraders beschouwd. Sinds 1976 teerden de vluchtelingen langzaam weg op hun smalle strook grond aan de zee, zonder paspoort, zonder nationaliteit...

Herbert Boss was in zijn Nissan met gele nummerborden achter de Fiat van Wafiek aan gereden, onder een enorm spandoek door dat over de weg was gespannen, met ironisch genoeg de tekst WELKOM IN GAZA. Honderd meter verderop waren enkele dagen geleden drie Israëliische soldaten door onbekenden doodgeschoten. Als je naar Gaza ging, moest je echt een

heel goede reden hebben.

Herbert Boss had zijn Nissan op de binnenplaats van een van de twee hotels in de stad Gaza achtergelaten, het Cliff Hotel, dat in een normaal land nog geen kwart ster zou hebben verdiend. Het gebouw was verder volkomen leeg. Daarna was hij, als 'alibi', in de Fiat 127 van Wafiek mee naar de UNRWA en enkele Israëlische kolonies gereden. De Shin Beth schaduwde hem beslist. Zijn officiële missie ergerde hun al vreselijk. Als ze enig vermoeden van zijn ware bedoelingen zouden hebben gehad... Gelukkig wisten de Israëliërs in Gaza niet alles. Ze hadden geen contact met de

bevolking en sloten zich na donker op in hun door prikkeldraad omringde kampen, en hun patrouilles dienden slechts om van hun aanwezigheid blijk te geven.

Natuurlijk waren er Israëlische posten op de daken, voorzien van infraroodkijkers, maar die zagen niet alles. Het was hun trouwens nog nooit gelukt om de paar honderd leden van de harde kern van de Haviken van de Hamas of de Jihad, die de wapens in handen hadden, en die ook daadwerkelijk gebruikten, te identificeren, laat staan aan te houden.

Herbert Boss draaide zich om. Op een oude, witte Peugeot 404 na, die bomvol met gesluierde vrouwen zat, met een man

met een snor achter het stuur, was de Omar al Muftar leeg.

Vrijwel het hele wagenpark van Gaza leek uit antieke 404's te bestaan.

‘Waar gaan we precies heen?’ vroeg de Amerikaan.

Wafiek drukte een vinger tegen zijn lippen om hem tot stilte te manen en wees naar een traliehek van meer dan zes meter hoog, rechts op de stoep. Daarachter verhief zich een muur, waarop prikkeldraad was aangebracht, met om de vijftig meter een wachttoren met mitrailleurs.

Het hoofdkwartier van de Shin Beth lag midden in de stad en besloeg een

compleet stratenblok, midden aan de Omar al Muftar en de Al Quasiya. Achter het prikkeldraad lagen de gelige, twee verdiepingen hoge gebouwen van een vroegere Egyptische kazerne, die vol met enorme antennes stonden. Ze waren via een compleet door tralies omgeven loopbrug, die over de Omar al Muftar liep, verbonden met een paar gebouwen die op dezelfde manier waren beschermd, aan de andere kant van de weg: het stadhuis van Gaza, een verlengstuk van de Israëlische regering.

Er ging een verblindend felle schijnwerper aan die een tekst in het Arabisch en in het Engels op een van de muren van de zetel

van de Shin Beth bescheen: VERBODEN
AFVAL TE DEPONEREN EN OP DE
MUREN TE SCHRIJVEN. OVERTREDERS
WORDEN GEDWONGEN OP TE RUIMEN.

De inwoners van Gaza waren doodsbang
en waagden zich nooit in deze omgeving.
De Shin Beth had geen goede reputatie.
De schijnwerper ging uit. Wafiek legde
uit waarom hij zojuist tot stilte had
gemaand: 'Ze hebben afluisterapparatuur,
die ze op voorbijgangers richten. Zo weten
ze wat je zegt, zelfs in een auto.'

Droom of werkelijkheid? Herbert Boss
ging er niet tegenin. De haat was voelbaar
in Gaza. Er stond een onzichtbare muur,
die de ogen van de Palestijnen deed

opgloeien wanneer ze een niet-Arabier zagen die ervan werd verdacht Israëliër te zijn. Herbert Boss was tot het uiterste gespannen. Hij wist niets van de man die hij zou ontmoeten, behalve zijn codenaam: Charlie. En zijn uiterlijk: 1,85 meter lang, vijfenveertig jaar oud, een grote snor, en hij sprak uitstekend Engels. Het kantoor in Jeruzalem had het niet nodig gevonden hem zijn ware identiteit te onthullen. Het ging om een 'bron' die voor de CIA uiterst waardevol was en met de grootste zorg werd behandeld. Er werd alleen contact met hem onderhouden als hij daar zelf om vroeg. Hij zou Herbert Boss informatie moeten geven die van

vitaal belang zou zijn voor de Verenigde Staten. Informatie die hij alleen in eigen persoon kon overbrengen.

Omdat hij niet uit Gaza weg kon, moesten ze dus naar hem toe.

Honderd meter voor het Palestine Square, waarop de dagelijkse markt werd gehouden, minderde Wafiek vaart. De kramen waren leeg, de houten luiken die de winkels beschermden, waren dicht.

Herbert Boss keek om zich heen.

‘Waar hebt u afgesproken?’

Wafiek wees naar de stoep aan de linkerkant van de Omar al Muftar. ‘Daar, in het steegje langs de Al-Smek-Shabanmoskee.’

De Amerikaan zag een kleine, nauwelijks verlichte moskee en kon door de openstaande deuren de gelovigen zien bidden. Er liep een smal, donker steegje langs, recht de wirwar van oude huisjes in, naar een andere straat, de Al Weerda, die parallel aan de Omar al Muftar liep.

‘Waar dan precies?’ drong Herbert Boss aan.

‘In de steeg,’ herhaalde de Palestijn glimlachend. ‘Hij is niet lang, en u bent vast de enige buitenlander die zich er om deze tijd in waagt.’

De ontmoeting zou om zeven uur plaatsvinden. Het was tien voor zeven. De kolf van de Beretta drukte geruststellend

tegen de buik van de Amerikaan...

‘Goed, we gaan,’ zei hij.

Het was nog steeds zo warm, dat zijn hemd tegen zijn brede borst plakte. Sinds hij grijs begon te worden, liet hij zijn haar groeien, maar hij trainde nog intensief om zijn conditie op pijl te houden, als herinnering aan de tijd dat hij lid was van de ‘Seals’, een commando-eenheid van de Amerikaanse marine. Door zijn gebroken neus zag hij er een beetje uit als een bokser, maar met zijn blauwe ogen verleidde hij elke vrouw die hij tegenkwam. Sinds hij in Jeruzalem was, onderhield hij een brandende relatie met een journaliste van de *Jeruzalem Post*,

Tamara. Een Israëlische, half jodin, half van christelijk-Arabische afkomst. Ze was een prachtige brunette met weelderige vormen, die altijd op het punt leken te staan uit haar kleren te barsten. Haar kreten van genot, als ze de liefde bedreven, waren een hoogtepunt voor de cliënten van het American Colony, het hotel waarin hij logeerde.

Hij had nog nooit zo'n vrijzinnige vrouw ontmoet. Soms stormde ze zomaar bij hem binnen, terwijl ze hooguit twintig minuten de tijd had, en dan ontpopte ze zich als een ware erotische tornado. Dan liet ze zich nemen zonder zich uit te kleden, om daarna terug te gaan naar de fotograaf die

in de auto zat te wachten...

‘Ik wacht hier op u,’ zei Wafiek.

De zachte stem van zijn gids rukte Herbert Boss uit zijn erotische overpeinzingen. De kleine Palestijn was bij het begin van de donkere, naamloze steeg gestopt.

‘Gaat u niet mee?’ vroeg Herbert Boss.

Wafiek glimlachte bescheiden. ‘Tijdens uw gesprek ga ik in de moskee bidden. U kunt me hier terugvinden.’

Toen hij de wantrouwige blik van de Amerikaan zag, voegde hij er snel aan toe: ‘Het is niet gevaarlijk, maar ik zie die man liever niet. Ik sta indirect met hem in contact. Hij is heel voorzichtig en denkt

misschien dat ik te veel over hem te weten wil komen.’

Herbert Boss knikte. ‘Goed. Ik ga.’

Wafiek liep de Al-Smek-Shabanmoskee binnen, nadat hij zijn schoenen had uitgetrokken, en Herbert Boss liep het donkere steegje in, waar een misselijk makende stank hing.

Plotseling stond Herbert Boss voor een ruw opgetrokken muur, die de steeg tot drie meter hoog afsloot. Links zag hij een kleine doorgang. De Israëliërs legden overal versperringen aan om het de jonge Palestijnse stenengooiers van de Intifada moeilijk te maken om snel te kunnen

vluchten. De Amerikaan keek om: de Omar al Muftar lag dertig meter achter hem en was een andere wereld. Hier leek het of hij in een kolenmijn was. De gebouwen om hem heen straalden een miserabele troosteloosheid uit, overal waar hij maar keek.

Hij wachtte even en luisterde. Niets. Zijn ontmoeting vond zeker aan de andere kant van de muur plaats. Hij onderdrukte een opwelling om Wafiek aan zijn kraag uit de moskee naar buiten te sleuren. Hij haalde de Beretta onder zijn hemd vandaan, laadde het wapen door en bukte zich om door de kleine opening in de muur te kruipen, met het pistool in zijn hand.

Aan de andere kant zag het er precies hetzelfde uit. Aan het uiteinde van het steegje zag hij de heldere vlek van de Al Weerda. Maar er stond niemand op hem te wachten. Hij bleef tegen de muur geleund staan en keek om zich heen. In de kapotte gevels zaten donkere gaten: deuren en ramen zonder enig licht. De oproep van de moëddzin drong vaag tot hem door. Er schoot een kat tussen zijn benen weg. De stank was vreselijk. Er verstreken tien minuten. Hij zou nog vijf minuten wachten.

'Fuck! Charlie! Fuck de CIA,' vloekte hij. En dan te bedenken dat hij nu tussen Tamara's dijen had kunnen liggen. Als ze

onder hem begon te wiegen, haar nagels in zijn rug klauwend, haar bekken steeds sneller tegen hem aan schokkend, in het Engels, Arabisch, Jiddisch of Hebreeuws obscene woorden stamelend, voelde hij zich meester over de wereld, diep in haar begraven.

Ze wreef zich zo hard tegen hem aan, dat het soms leek of het haar op zijn buik begon te schroeien. Met zijn handen om haar stevige borsten geklemd, die boven een kanten beha uitpuilden, slaakte hij altijd een rauw, rochelend geluid als hij het zaad in zijn lendenen voelde stijgen. Dan ging Tamara als een waanzinnige tekeer. Ze klemde haar lange, gespierde

dijen om zijn heupen, terwijl ze hem met haar meest intieme spieren beetpakte om de laatste druppel genot uit hem te persen...

Plotseling spoot er een golf adrenaline door de aderen van Herbert Boss. Zijn hartslag schoot naar de 150. Enkele meters bij hem vandaan waren twee gedaanten opgedoken.

Groene geesten. Twee mannen in donkergroene overalls, hun hoofd verborgen in een vreemde, hoge, rechthoekige kap, waardoor ze groter leken, en waarin twee gaten voor de ogen zaten.

Ze stonden midden in de steeg en

bekeken hem als katten die kalm en gelaten de gebeurtenissen op straat opnamen. Dit duurde enkele seconden, en toen probeerde de Amerikaan het ijs te breken. Ondanks hun indrukwekkende verschijning zagen de twee onbekenden eruit als leden van de Intifada, die dergelijke kleding droegen als ze de Israëlische voertuigen met stenen bekogelden. Onder de kappen verborgen zich vaak kinderen van nog geen vijftien jaar oud. Hij voelde zich belachelijk met het automatische wapen in zijn hand. Arabieren hielden van een beetje theater. Hij liep naar hen toe, bleef een meter voor hen staan en vroeg: 'Waar is Charlie?'

Geen antwoord. Hij wilde zijn vraag herhalen, toen een geritsel achter hem hem deed omkijken. Hij maakte zijn beweging niet af. Vanuit zijn ooghoek zag hij een derde groene gedaante, die door de opening van de muur achter hem was gekomen. In zijn rechterhand had hij een bijl met een korte steel. Het blad trof de Amerikaan vol in de nek.

Herbert Boss bewoog zich met een ruk opzij, waardoor een onthoofding hem bespaard bleef, maar de rugspieren in zijn rechterschouder werden doorgesneden. Door de pijn verloor hij bijna het bewustzijn. Machteloos moest hij het zware pistool laten vallen. Zijn rechterarm

was volkomen verlamd, zijn sleutelbeen was als een stuk stro versplinterd. Zijn benen zakten onder hem in elkaar. Hij slaakte een wanhopig gegrom, dat voor een kreet moest doorgaan, en leunde tegen de muur om niet te vallen.

Hij voelde het bloed stromen, de pijn gloeide als vloeibaar lood door zijn schouder. Hij zag de man met de bijl opnieuw uithalen. Ongewapend maakte hij geen enkele kans, maar zijn rechterhand weigerde elke dienst. De Beretta lag op de grond, doorgeladen, de veiligheidspal weggeschoven. Hij hoefde de trekker maar over te halen. De trekker over te halen en het die schoften betaald

te zetten, zei hij steeds tegen zichzelf. Die gedachte deed hem bijna de pijn vergeten. Met een onmenselijke inspanning bukte hij zich, en het lukte hem het pistool met zijn linkerhand te pakken. De kolf voelde voor hem als de borsten van zijn maîtresse. Hij hief het wapen op en richtte op goed geluk op de twee groene gedaanten, die, elk met een dolk in de hand, op hem afkwamen. Hij was vreselijk in de val gelopen... Het eerste schot klonk, geruststellend gedempt door de donkere muren van de steeg, maar de twee mannen vielen niet.

Herbert Boss werd met de seconde zwakker. Toen hij op de man met de bijl

wilde richten, was het te laat. Die zwaaide opnieuw met zijn wapen, nu naar de linkerpols van de Amerikaan.

Herbert Boss staaarde naar zijn half afgehakte pols. Hij had geen kracht meer om te vechten. De twee anderen besprongen hem al. In een reflex bleef hij zijn vingers om de kolf van de Beretta .92 klemmen. Zijn verkrampde wijsvinger haalde de trekker over. De negen patronen werden in één ratelend salvo verschoten en troffen de donkere muren. Hij voelde de messen in zijn buik dringen, in zijn maag, zijn zij. Ze hielden niet op, terwijl het leven uit hem wegstroomde. Zijn blik was al wazig. Zijn aanvallers bleven zwijgend

doorgaan, als in een nachtmerrie. De man met de bijl pakte zijn onderarm beet, hield die tegen de muur en hakte met een welgemikte houw de hand af die het pistool nog vastklemde. Die viel op de grond, de vingers nog om de kolf geklemd. Alle drie deden ze, als op commando, een stap achteruit om toe te kijken hoe hun slachtoffer in elkaar zakte.

Herbert Boss bewoog nog, maar zijn hart klopte nauwelijks meer. De drie mannen wachtten enkele tellen en toen bukte een van hen zich. Hij haalde eerst de keel van Herbert Boss van links naar rechts open, toen nog eens van rechts naar links. Er kwam slechts een klein beetje bloed uit de

twee kruislingse sneden. De zanderige grond had het meeste bloed van Herbert Boss al opgezogen.

Kalm veegde de moordenaar zijn mes aan het hemd van de Amerikaan af, waarna zijn kameraad hetzelfde deed. De derde had de bijl achter zijn riem gestoken en doorzocht snel de zakken van de Amerikaan. Hij pakte al zijn papieren en geld. Daarna trok hij de vingers van de afgehakte hand los en borg hij het wapen op in een zak van zijn overall. Vervolgens draaide hij zich om naar zijn twee kameraden. 'We gaan.'

Ze verdwenen alle drie in de duisternis van een gang tussen twee gebouwen. In de

verte klonk de sirene van een jeep van het Israëlische leger.

Toen een tiental tot de tanden gewapende soldaten het steegje binnenstormde, bijgelicht door een schijnwerper en beschermd door het zware machinegeweer van de jeep, troffen ze er slechts een kadaver aan.

De eerste die hem zag, een jonge, Jemenitische jood, begon over te geven, zijn MI6 stevig vastklemmend.

Er viel een eerbiedige, bewonderende stilte toen Elko Krisantem, gekleed in zijn witte jasje, de eetzaal van het kasteel in Liezen binnenkwam. Vier grote kandelaars, die op de lange tafel stonden, die was gedekt met een wit, damasten tafellaken, verlichtten de kamer, samen met de fakkels die aan de muren hingen, tussen de schilderijen van de familie van zijne doorluchtige hoogheid prins Malko Linge, de eigenaar van het kasteel. De blikken van de gasten richtten zich op datgene wat de huismeester in zijn handen

had: een schaal in de vorm van een steur, van massief zilver, tot aan de rand gevuld met kaviaar. In de zilveren omlijsting lag een berg zwarte korrels van wel drie kilo. De tafeldame van Malko, gravin Sissi Weikersdorf, die voor het eerst op bezoek was in het kasteel, keek de heer des huizes met een bewonderende blik in haar tot spleetjes toegeknepen katteogen aan.

‘*Wunderbar!*’ riep ze met haar enigszins schorre stem, die alle mannen fascineerde. ‘Waar hebt u dat prachtige exemplaar vandaan?’

‘Dat is een kaviaarschaal die is gebruikt aan het hof van Nikolaas II,’ legde Malko uit. ‘Ik heb hem op een veiling in Wenen

gekocht.’

Ze draaide zich om en bediende zich van de door Elko Krisantem aangereikte schaal. Malko zag dat ze zich op haar gemak voelde. Haar fijne, aristocratische gezicht en haar strak naar achteren gekamde haar vormden een contrast met haar volle lichaam, dat eer werd gedaan door een prachtig, uitdagend, donkerpaars pakje dat nauw om haar slanke taille sloot. Het vierkante décolleté liet het grootste deel van haar stevige borsten bloot en haar tepels kwamen net niet boven de rand uit. Toen ze had opgeschept, keek ze Malko weer aan. ‘Is de kaviaar net zo oud?’ vroeg ze een tikje spottend.

Hij glimlachte. ‘Nee, die komt uit Rusland.’

Hij zei er niet bij dat hij er via zijn contacten in Boedapest voor een zeer redelijke prijs aan kon komen. Plotseling zag hij dat de jonge vrouw een paar korreltjes op haar linkerborst had gemorst. Voorzichtig pakte hij ze tussen duim en wijsvinger. Sissi Weikersdorf werd vuurrood en haar blik werd troebel. Ze deed haar mond open, maar kreeg de tijd niet om te protesteren. Malko fluisterde in haar oor: ‘Ze hadden vlekken op uw prachtige pakje kunnen maken.’ De jonge gravin glimlachte. Malko voelde dat hij met dat eenvoudige gebaar een

erotische spanning tussen hen had doen ontstaan. Dit was niet de eerste keer dat hij Sissi Weikersdorf ontmoette. Ze waren elkaar vaak tegengekomen op de diners en jachtpartijen in Wenen en Hoog-Oostenrijk. Ze verkeerden in dezelfde kringen, maar helaas werd ze altijd vergezeld door haar man, Gunther, manager bij Austrian Airlines.

De Weikersdorfs hadden hun kasteel in Baden verkocht en woonden nu in een prachtig appartement aan de Herrenstrasse in Wenen. Toen Malko hen had gebeld om hen uit te nodigen voor dit diner, had Sissi eerste geweigerd, omdat haar man in Teheran was om de

plaatselijke manager te vervangen, die een hartaanval had gehad. Het had Malko al zijn overredingskracht gekost om haar over te halen alleen te komen. Ze hadden met woorden geflirt en Sissi twijfelde er niet aan dat Malko naar haar verlangde. Het had hem aangenaam verrast haar in deze verleidelijke kleding te zien verschijnen. Helaas brachten de Weense roddels Sissi Weikersdorf onder in de categorie afstandelijke verleidsters. Toch, als de duivel aan zijn kant stond, zou Malko's opzet lukken. Maar hij moest voorzichtig zijn, want aan de andere kant van de tafel zat Alexandra, zijn eeuwige verloofde, die er prachtig uitzag in een uitdagende

combinatie van Gianni Versace. Ze had Malko al verscheidene keren een woedende blik toegeworpen. Ze begreep duidelijk wat zijn bedoelingen waren met de veel te mooie Sissi. Malko wist niet hoe hij zich uit deze situatie moest redden. De kans bestond dat zijn 'bewondering' voor gravin Weikersdorf opnieuw platonisch zou moeten blijven, terwijl hij nooit meer zo'n kans zou krijgen. Alsof ze hem wilde uitdagen, maakte het strakke pakje van Sissi elke vluchtige streling onmogelijk...